

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

Число 8(260)

виходить з 1998 року

липень 2011 Р. Б.

2 серпня - Пророка Іллі
9 серпня - Великомученика і цілителя Пантелеймона

ЗВЕРНЕННЯ

Блаженнішого Святослава,
Верховного Архієпископа Києво-Галицького УГКЦ
з нагоди дня Святого Рівноапостольного Великого
Князя Володимира
та відновлення хресних обітів

*Всесвітлішим, всечесним, високо преподобним
і преподобним отцям-душпастирям, високопреподобним і
преподобним інокам та інокиням,
дорогим у Христі мирянам
Української Греко-Католицької Церкви
та всім людям доброї волі благословення й мир у Господі!*

Дорогі у Христі!

Уже стало гарною традицією в нашій Церкві відзначати день св. Володимира Великого, Просвітителя Руси-України, урочистими богослуженнями та відновленням хресних обітів. Цими літургійними актами ми прагнемо передусім подякувати Господеві за «великий дар хрещення» (Блаж. Іван Павло II), що його удостоїлися наші предки понад тисячу літ тому, а також віддати шану багатьом поколінням наших співвітчизників, які впродовж усієї християнської історії нашого народу зберегли у своїх серцях святу віру й передали її нам, своїм нащадкам. Підтримуючи цей боговгодний звичай, ми закликаємо духовенство, монашество й вірних нашої Церкви також і цього року з нагоди свята св. Володимира Великого здійснити цей урочистий акт вдячності Богові й відновлення хресних обітів. Прославляючи Господа Бога спільною літургійною молитвою за те, що світло Євангелія Христового засіяло на Київських горах, а звідти – по всій нашій Батьківщині, а навіть і далеко поза її межі, ми хочемо подякувати Йому і за ласку святого Хрещення, якої ми удостоїлися в нашому житті. Водночас відновленням наших хресних обітниць ми прагнемо заявити нашому Творцеві й Спасителеві, що хочемо відкрито визнавати нашу віру, боронити її та жити нею в нашому особистому, родинному, професійному й суспільному житті.

Щоразу коли ми згадуємо Хрещення наших предків у дніпрових водах, на радість урочистостей падає тінь від усвідомлення рани розділення, що залишається відкритою на церковному тілі нашого народу. На превеликий жаль, колись єдина Київська митрополія, зроджена з джерела святоволодимирівського хрещення, сьогодні поділена, а її діти, що належать до чотирьох традиційних українських Церков (Української Греко-Католицької Церкви, Української Православної Церкви, що перебуває в єдності з Московським Патріархатом, Української Православної Церкви Київського Патріархату та Української Автокефальної Православної Церкви), нерідко носять у своїх серцях гіркий

осад від різних болючих подій, що трапилися в історії, від зазнаних кривд, закорінених упереджень та недовіри. Свідомі нашої відповідальності перед Богом і власним народом, закликаємо вірних і духовенство нашої Церкви витривало шукати шляхів примирення та поєднання з нашими братами у вірі. Нашою ревною молитвою, щирою відкритістю до діалогу, готовністю до прощення й примирення маємо сповняти заповідь Христову «Щоб усі були одно» (Йо 17, 21) та наближати євангельський ідеал єдності Христової Церкви, за який страждали та віддавали своє життя мученики нашої Церкви від часів св. Йосафата і аж до блаженних новомучеників та Ісповідників віри ХХ століття.

2011 рік є в нашій Церкві першим роком трирічного приготування до Ювілею 1025-ліття Хрещення Руси-України, що його святкуватимемо 2013 року. Цей перший рік приготування, згідно з рішенням Синоду єпископів Києво-Галицького верховного архієпископства, присвячений Божому Слову. Господь порівняв тих, хто слухає і зберігає Його Слово, із мудрими будівничими, що будують свій дім на скелі (Мт 7, 24). То ж якщо бажаємо, щоб наш український дім був збудований надійно і вистояв під натиском внутрішніх та зовнішніх випробувань, маємо всі спільно подбати про те, щоб Боже Слово стало підвалиною нашого особистого, родинного й суспільного життя.

Почати варто із найпростішого: зробити Боже Слово доступним для всіх наших співвітчизників через поширення священних текстів серед нашого народу. В нашій країні, яка слушно називається християнською, не повинно бути дому, в якому б не було Біблії – Книги, що містить Боже Слово. Нехай отці-душпастирі присвячують доволі часу й уваги приготуванню недільних проповідей, а водночас не оминають будь-якої іншої нагоди давати своїм духовним дітям здорову науку Божу, як заповідав святий апостол Павло: «Проповідуй слово, наполягай вчасно і невчасно, картай, погрожуєй, напоумлюй із усією терпеливістю та наукою» (2 Тим 4, 2).

Нарешті, щоб Боже слово ставало щоденним хлібом християнського життя, дуже бажаним було б спільне читання бодай короткого уривку зі Святого Письма в родині. Читання Слова Божого і молитовне роздумування над ним можна легко поєднати з вечірньою родинною молитвою. Така побожна практика, без сумніву, укріплюватиме зв'язки любові між членами родини та стане могутнім засобом виховання й освячення всіх її членів, а передусім – дітей. Сердечно бажаємо, щоб усі вірні нашої Церкви якнайбільше скористали духовно з цього першого року приготування до Ювілею Хрещення та щоб Боже слово ставало справді «живим і діяльним» (пор. Євр. 4, 12) у нашому житті.

Дорогі у Христі! У ці святкові літні дні, коли ми згадуємо пам'ять наших українських святих – святого Володимира Великого, блаженної княгині Ольги, святих страсотерпців Бориса й Гліба, молимося, щоб Всемиловитий Господь і надалі щедро напоював нашу українську землю живиноними потоками Свого Слова, щоб пробуджував у нашому народі Своїх вірних слуг – невтомних проповідників Євангелія, а самі будьмо доброю ріллею, впавши на яку, зерно Божого Слова принесе рясні плоди любові й благочестя. Тоді відновлення хресних обітниць стане для кожного з нас не повторенням з року в рік певного ритуалу чи обряду, але врочистою маніфестацією нашої вірності спасенному союзу з Богом, у який ми увійшли через святе Хрещення.

Благословення Господнє на вас!

+ СВЯТОСЛАВ

РОЗКЛАД БОГОСЛУЖІНЬ

2 СЕРПНЯ - ПРОРОКА ІЛЛІ

- 9.⁰⁰ - святкова Божественна Літургія
18.⁰⁰ - святкова Божественна Літургія

8 СЕРПНЯ

- 19.⁰⁰ - Акафіст великомученику Пантелеймону.
(Помазання потребуючих елеєм на оздоровлення.)

9 СЕРПНЯ - ВЕЛИКОМУЧЕНИКА І ЦІЛИТЕЛЯ ПАНТЕЛЕЙМОНА

- 18.⁰⁰ - святкова Божественна Літургія
19.⁰⁰ - Акафіст великомученику Пантелеймону.
(Помазання потребуючих елеєм на оздоровлення.)

Вдячні за Вашу жертовність...

зарядки ми мали сніданок і представлення теми дня, кожна спільнота почергово відповідала за це представлення. Після цього ми всі сходилися до церкви у якій духовними піснями величали Бога, і підготовлювалися до Літургії. Літургію служили капелани: о. Іван Колодій (капелан спільноти Човен Любові) та о. Віталій (капелан спільноти Діти Марії).

Кожного дня отці духовно навчали нас своїми проповідями. Приятелі разом з друзями відспівували Літургію. На Службі Божій вирувала атмосфера взаємодовіри і любові. Після того у нас був вільний час, потім обід, а по обіді була батьківська кава, а друзі в цей час з приятелями майстрували. Після того всі збиралися на вечерю. Вечори запам'яталися забавами, танцями та співами. А завершенням кожного дня була вечірня молитва, яка супроводжувалася духовними піснями.

21 липня ми їздили на екскурсію до Кам'янця – Подільського, нас гостинно зустріли в монастирі братів – редemptористів. Після Літургії нас смачно погостили та ми всі дружньо вирушили на екскурсію. Правда не всім вдалося дійти до кінцевого місця екскурсії – Замку, проте, ті, які дійшли ділилися позитивними враженнями і ми всі дружньо повернулися до Смотрича.

Ще одним з яскравих моментів табору був карнавал і ватра. Цьогорічний карнавал полягав у тому, що ми всі поділилися на чотири групи і кожна групка мала завдання інсценізувати казку, в якій перепліталися по три народних казки. Всі підійшли до поставленого завдання дуже креативно і творчо, всі тишилися і веселилися. Завершили святкування ватрою, біля якої ми співали пісень, жартували та смажили сосиски.

Коли настав останній день табору, ми всі зібралися на Літургії, після якої було «розіслання», священники нас благословили, голови спільнот роздавали подаруночки на згадку, і ми всі по колу йшли з поцілунком миру. У багатьох були сльози на очах, бо не хотілося їхати додому. Та дякуємо Богові за цей благословенний час, який ми мали змогу провести разом на цьому таборі.

Марія Чухній

Істинно кажу вам: Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його кров, не матимете життя в собі. Хто тіло Моє їсть і кров Мою п'є, той живе життям вічним і Я воскресу його останнього дня. Йо. 6, 53-54

В Його тілі тамується голод наш, в Його крові вгамовується спрага наша. І кожний раз, як ми приступаємо з вірою, страхом і покорою до тайни Євхаристії – ми зв'язуємо себе з Ісусом. Його кров проливається в нас і ми освячуємось. «Хто споживає тіло Моє і кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я – в ньому». Тоді людина стає одним цілим з Богом, вона зв'язує себе з Ним.

Господь істинно закликає всіх до участі у прийнятті Його Святої Тайни для очищення від гріха та провини, що може осушувати серце і обтяжувати помисли. Пресвята Богородиця звертається до нас із закликом любові, в якому Вона говорить нам про речі, які є вічними та безцінними і які здатні зробити наше життя достойним.

Неможливо любити Бога, визнавати Його верховенство, не виконуючи Божих законів і не живучи у чистоті. Принаймні у тій мірі, яка дана людині, бо досконалості людської не існує. Тому, приступаючи до Святого Причастя – ми очищаємось і зцілюємось Господом. Він лікує наші гріховні недуги.

І так щоразу... Господь кличе нас, Він бажає наповнити наше нутро Своім Тілом і благословити нас. Ми ж приймаємо Його, або відхиляємось. І віддаляємось ми від Ісуса не лише тому, що не приступаємо до Причастя, а найперше тому, що грішимо. Подекуди грішимо так тяжко, що думка про Євхаристію є неможливою, недопустимою! Бог – святий, досконалий і немає неправди в Нім. Ми ж грішні і з нашими невисповіданими священиками пороками – не можемо йти на зустріч до Ісуса, бо не осягли Тайни Покаяння, хвилин, за які ти визнаєш свою неміч людську, свої провини, бажаючи оновитись, каючись. Тому Сповідь є сходиною до сопричастя з Господом. Той, хто житиме Христом – той житиме життям вічним і того Господь воскресить після смерті задля нового життя, але вже на Небі.

Приймаючи тіло і кров Христа, ми усвідомлюємо своє духовне одужання, розуміємо, що зійшли з дороги, яка веде на погибель і хочемо йти дорогою праведності. Нас не обтяжують вже минувші негідні діла чи помисли. Ми здорові та світлі. Ми повні Бога!

Таке життя заповів нам Отець Небесний, віддавши нам Свого Сина, який помер за нас на хресті, помер за наші гріхи, за наше блудне життя. Терпівши за кожного з нас, Він лише просив Батька про одне: «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять» Лк. 23, 34. В годину своєї смерті Ісус далі молився за нас. Несамовитий біль виснажував Його та ламав, а Він далі думав про кожного з нас.

Що ж нам тепер слід зробити для Господа? Для Бога найбільшою радістю буде те, що ми прийдемо до Нього. В хвилини смутку та тривоги, болі та відчаю ми повинні пам'ятати, які ми особливі в очах нашого Бога. В такі моменти життя дуже важливо упокорювати себе, не вдаватись до марних та неправдивих утіх життя. Натомість прийти до Ісуса, запросити Його! Тоді життя буде завжди чистим та мирним. Ми будемо готові приймати Тіло і Кров Господа все частіше. А це означає, що ми на дорозі Правди і не зійдемо з неї повіки!

Пам'ятаймо святі слова: «Я – хліб живий, що з Неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його Я дам, це – тіло Моє за життя світу» Ів. 6, 51.

Тіло Бога за життя світу... За життя твоє, моє, його і її. За життя кожного, хто бажає жити Богом і хто ще про це не відає.

Дорога молоде! Це ж нам усім Христос подарував Тайну Святого Причастя! Осягніть її! Живіть цим тісним зв'язком з Богом, щоб ваша подальша доля складалась з легким диханням без хрипів! Усвідомте, що це один з найбільших дарів, яким може жити особа! А молода особа... Нам же ж потрібна сила і віра, щоб жити на цьому світі! І, найперше, наша сила – у Причасті з Христом!

Живи чисто і смиренно. Живи так, щоб бути достойним у прийнятті Тіла і Крові Господа! То є дуже велика радість у житті, бо ти знаєш, що осягнеш у ту мить спокій і рівновагу душевну. Святе Причастя слугуватиме тобі на освячення і умиротворення, які так часто ми забуваємо зберігати. І напевне тому ми самі собі шкодимо, бо не даємо Богу торкнутися нас сповна, а найповніший дотик – у Євхаристії!

Бережімо дар цього святого Таїнства, яке є носієм Життя!

Друзі, приступайте до Бога, щоб відчувати присутність Святого поруч себе у кожному мить життя